



Informační zpráva za měsíc srpen 2013

Obsah zprávy

I. Judikatura

1) Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2425/2011, ze dne 27.3.2013
Doručování [str. 2 až 5]

2) Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1861/2012, ze dne 24.6.2013
Prodlení dlužníka [str. 5 až 8]

Podrobnější informace k materiálům z části I této zprávy [str. 2 až 8]

III. K některým vybraným otázkám

K otázce nároku na náhradu škody při nevydání potvrzení o zaměstnání [str. 8 až 14]

IV. Články a názory

1) Akceptace plné moci při uplatnění opatření proti nečinnosti [str. 14 až 16]

2) Právo na tlumočníka v přestupkovém řízení [str. 16 až 18]

V. Nové právní předpisy

Srpen 2013 (od částky 88 do částky 103 30.8.) [str. 18 až 19]



I.

Judikatura

1) Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2425/2011, ze dne 27.3.2013
Doručování

2)) Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1861/2012, ze dne 24.6.2013
Prodlení dlužníka

II.

K judikatuře

1) Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2425/2011, ze dne 27.3.2013
Doručování

Doručování je právní úkon, který podléhá zákonným pravidlům a to co do pořadí způsobů jeho provádění.

Na tento problém se narazilo při jednom soudním projednávání věci, ve které se žalobce proti třem žalovaným (dvěma akciovým společnostem a jedné společnosti s ručením omezeným) domáhal zaplacení jisté finanční částky, kterou musel vynaložit jako náklady na dopravu svou a své manželky v souvislosti s potřebou ošetření v České republice.

Obvodní soud uložil m. j. druhé žalované povinnost zaplatit žalobci žalovanou částku.

V průběhu soudního projednávání vyzval tento nalézací soud podle ustanovení § 114b o. s. ř. druhou žalovanou, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k žalobě písemně vyjádřila, případně uvedla, zda nárok žalobce uznává co do důvodu a výše. V případě, že nárok žalobce uplatněný v žalobě zcela neuznává, aby vylicila rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a označila důkazy k prokázání svých tvrzení. Usnesení bylo druhé žalované doručeno do vlastních rukou. Druhá žalovaná se však k žalobě nevyjádřila a ve stanovené lhůtě ani nesdělila důvod, jenž by jí ve vyjádření bránil. Vyjádřila se až při jednání soudu prvního stupně.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že v dané věci byly vůči druhé žalované splněny předpoklady **pro vydání rozsudku pro uznání** podle § 153a odst. 3 o. s. ř. (*Rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu*

žalobou uplatňován, uznal [§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6]), a proto takovým rozsudkem vůči ní rozhodl.

K odvolání odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Dospěl k závěru, že soud prvního stupně věc správně právně posoudil, uzavřel-li, že v projednávané věci byly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř., neboť druhé žalované byla doručena výzva ve smyslu ustanovení § 114b o. s. ř. do vlastních rukou a žalovaná na ni způsobila nereagovala. Okolnost namítaná druhou žalovanou, že se tak nestalo prostřednictvím veřejné datové sítě, ale prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jejího sídla, nepovažoval odvolací soud z pohledu § 49 o. s. ř. (*Doručování písemností do vlastních rukou*) za právně relevantní

Do rozsudku odvolacího soudu podala druhá žalovaná dovolání.

Podstatou dovolacích námitek druhé žalované byla je výhrada ke způsobu, kterým jí byla doručena výzva soudu prvního stupně. Současně jako otázku zásadního právního významu označila dovolatelka posouzení situace, kdy doručení výzvy podle ustanovení § 114b o. s. ř. bylo uskutečněno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v situaci, kdy adresát - účastník řízení má zřízení datovou schránku, přičemž se jedná o doručování podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. července 2009. Otázka zásadního právního významu spočívá v posouzení, zda je možné v případě takového způsobu doručení výzvy podle § 114b o. s. ř. (při jinak splněných podmínkách) vydat rozsudek pro uznání podle § 153 odst. 3 o. s. ř.

Dovolatelka odkazuje na ustanovení § 45 odst. 1 o. s. ř., podle kterého písemnost doručuje soud při jednání nebo jiném soudním úkonu, a dále na odstavec 2 téhož ustanovení, podle kterého nedošlo-li k doručení písemnosti podle odstavce 1, doručí ji soud prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Není-li možné doručit písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, soud ji doručí na žádost adresáta na jinou adresu nebo na elektronickou adresu. Z dikce citovaného ustanovení je tedy podle dovolatelky zřejmé, že soud byl povinen doručovat ji předmětné usnesení prostřednictvím veřejné datové sítě, nikoli prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Tím, že dovolatelce nebyla předmětná výzva doručena do datové schránky, nebyly splněny právní náležitosti, které zákon vyžaduje pro to, aby nastala fikce uznání nároku podle § 114b o. s. ř.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že rozsudek odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, neboť otázkou zákonného postupu soudu při doručování usnesení vydaného podle



ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., ve znění po novele provedené zákonem č. 7/2009 Sb., se Nejvyšší soud ve své judikatuře dosud nezabýval.

Usnesení, kterým předseda senátu žalovanému podle § 114b odst. 1 o. s. ř. ukládá, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vyličil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení, je listinou, kterou soud žalovanému doručuje do vlastních rukou, přičemž je vyloučeno náhradní doručení (srov. též § 49 odst. 5 o. s. ř.). Pořadí a způsob doručování přitom stanoví § 45 o. s. ř., z jehož obsahu vyplývá, že je zde stanoveno pořadí, v jakém má soud přistoupit k doručování listin. Listinu má soud v první řadě doručit při jednání nebo jiném úkonu soudu. V případě, že nedošlo k tomuto doručení, soud přistoupí k doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky adresáta. Nemá-li adresát zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, není-li datová schránka v provozu (nelze do ní zasílat dokumenty) nebo nepodařilo se doručit do datové schránky, listiny se doručují prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu. Jestliže adresát soudu nesdělil svou elektronickou adresu, jestliže se nepodařilo doručit na elektronickou adresu nebo jestliže doručení na elektronickou adresu neumožňuje povaha doručované listiny, soud přistoupí k doručení prostřednictvím doručujícího orgánu nebo účastníka řízení či jeho zástupce. Předseda senátu (samosoudce), soudní komisař nebo jiná soudní osoba jsou stanoveným pořadím vázáni. V případě, že je možné adresátu doručovat prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, nesmí soud nařídit doručení prostřednictvím doručujícího orgánu

V nyní posuzované věci soud prvního stupně vydal předmětné usnesení s výzvou k vyjádření podle § 114b odst. 1 o. s. ř. pro druhou žalovanou a toto usnesení bylo druhé žalované doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, kdy je žalovaná převzala. Přitom soud prvního stupně zjistil a tedy měl postaveno najisto, že u druhé žalované je v provozu datová schránka. **Soud prvního stupně měl tudíž doručovat předmětné usnesení vydané podle § 45 o. s. ř. druhé žalované do této její datové schránky.**

Je tedy zřejmé, že soud prvního stupně nerespektoval zákonem stanovené závazné pořadí pro doručování listin a také zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, podle něhož umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě.

Nejvyšší soud poté zkoumal, zda nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování mohlo mít vliv na účinnost takového doručení za situace, kdy si adresát



písemnosti, tedy účastník řízení, doručované rozhodnutí soudu převzal a mohl se s jeho obsahem fakticky seznámit. Na jedné straně je nepochybně nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě by účastníci řízení mohli být výrazně dotčeni na svých právech, ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti.

Na základě tohoto zjištění dovolací soud dovolání zamítl.

Právní věta : *Pokud se účastník řízení s obsahem doručované písemnosti seznámil, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, ztrácí význam. Nedodržení formy samo o sobě neznámá, že se doručení musí zopakovat, rozhodující vždy je, zda se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta.*

Celý text judikátu lze nalézt na

<http://www.epravo.cz/top/soudni-rozhodnuti/dorucovani-92090.html>

(náhled 11.8. 2013)

2) Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1861/2012, ze dne 24.6.2013

Prodlení dlužníka

Tato věc patří mezi mnohé případy neshod mezi objednatelem a zhotovitelem, vzniklých ze smluv o dílo a to především jde-li o dílo stavební. A velmi často se jedná o ty části smluv, které pojednávají o termínu dokončení a o smluvních pokutách. A jelikož zpravidla smluvní pokuty v rámci spravedlivého a rovného postavení smluvních stran postihují strany obě, pak ve sporných situacích rovněž dochází v některých případech k usilování o vzájemné započtení pohledávek, nastaly-li pro něho podmínky.

V projednávané věci se žalobce v postavení zhotovitele domáhal podanou žalobou po žalované společnosti s ručením omezeným v postavení objednatele zaplacení nedoplatku ceny díla a smluvní pokuty za prodlení s úhradou vyúčtované ceny provedeného díla. Žalovaná založila obranu na argumentaci, že žalovaný nárok zanikl účinným započtením vzájemné splatné pohledávky.

Příslušným k rozhodnutí byl v tomto případě jako nalézací soud soud Krajský. Ten uložil m. j. žalované zaplatit žalovanou částku s příslušenstvím.

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze zrušil a zastavil řízení v rozsahu, ve kterém došlo k částečnému zpětvzetí žaloby a dále potvrdil rozsudek nalézacího soudu v části, ve které bylo žalované uloženo žalobci zaplatit.

Asociace občanských poraden, o.s.

Sabinova 287/3, 130 00 Praha 3

IČO 65998642

Tel: 284 019 220

Email: aop@obcanskeporadny.cz

www.obcanskeporadny.cz



Odvolací soud rekapituloval, že smlouva, kterou účastníci uzavřeli, obsahuje nejen obě podstatné náležitosti (t. j. vymezení předmětu díla a dohodu o ceně) smlouvy o dílo, ale též prvky smlouvy mandátní, neboť bylo podle jednoho jejího článku jejím předmětem též zajištění stavebního povolení a povolení k užívání. Dotčená smlouva o dílo rovněž obsahovala dohodu o smluvní pokutě pro objednatele pro případ jeho prodlení s úhradou faktury.

Odvolací soud se dále zabýval otázkou provedení díla. Uvedl, že k řádnému ukončení díla v celém dohodnutém předmětu a jeho předání žalované došlo až dne 11. listopadu 2008, což potvrzuje příslušný předávací protokol, tedy nebyla dodržena smlouva, která určovala, že doba provedení celého díla byla sjednaná do 26. června 2008. Problém nedodržení smluveného termínu ovšem spočíval v tom, že žalobce jako zhotovitel podle části smlouvy o dílo, obsahující prvky mandátní smlouvy měl zajistit ve shodě s veřejným právem stavební povolení a povolení k užívání.

Odvolací soud se zabýval otázkou zákonných předpokladů z hlediska veřejného práva pro provedení dohodnutého díla. Podle jeho zjištění šlo o povolení k odvádění dešťových vod a dále zejména o stavební povolení na dešťovou kanalizaci a užitkový vodovod, která byla příslušným úřadem vydána (v jediném správním rozhodnutí) dne 7. října 2008 a nabyla právní moci dne 6. listopadu 2008.

Odvolací soud dovodil, že v situaci, kdy případné provedení díla žalobcem před právní mocí vydaného rozhodnutí naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu, nemůže vést porušení povinnosti žalobce provést dílo v dohodnutém termínu do 26. června 2008 ke vzniku jeho soukromoprávní odpovědnosti za prodlení podle § 365 obch. zák. (*Dlužník je v prodlení, jestliže nesplní řádně a včas svůj závazek, a to až do doby poskytnutí řádného plnění nebo do doby, kdy závazek zanikne jiným způsobem. Dlužník však není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele.*). Podle odvolacího soudu nelze v takovém případě uvažovat o zákonném plnění smluvní povinnosti. Pokud by žalobce své smluvní povinnosti dostál, znamenalo by to současně porušení zákonných povinností kogentního charakteru stanovených veřejnoprávními předpisy a protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu, včetně příslušných odpovědnostních následků. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že žalobce se mohl dostat do prodlení s provedením díla až po odpadnutí překážky, resp. po splnění veřejnoprávní podmínky pro provedení díla,

Rozsudek odvolacího soudu v rozsahu dotčených výroků napadla žalovaná dovoláním. Dovolatelka brojí proti právnímu závěru odvolacího soudu, že žalobce se ocitl v prodlení s předáním díla, za něž ho lze sankcionovat sjednanou smluvní pokutou až poté, co je obstaráno stavební povolení. V řešení této otázky spatřuje napadené rozhodnutí zásadně právně významným.



Dovolatelka soudům obou stupňů m. j. vytýká, že se nijak nevypořádaly s její námitkou, že součástí předmětu plnění, pro jehož provedení a předání byl v závazné dohodě stanoven termín na 26. červen 2008, bylo nejen samotné stavební provedení vodního díla (dešťové kanalizace a užitkového vodovodu), ale také zajištění veškeré dokumentace s tím spojené a to včetně stavebního povolení (a kolaudačního souhlasu, od něhož bylo posléze v závazné dohodě v důsledku prodlení žalobce upuštěno). Prodlení žalobce se proto podle dovolatelky týkalo nejen stavebních prací, ale také zajištění administrativních povinností stavebníka. Vysvětluje, že při vědomí svých povinností, které jí jako stavebníkovi ukládají veřejnoprávní předpisy, byl součástí předmětu plnění i závazek žalobce, aby příslušná povolení obstaral.

Dovolací soud shledal napadené rozhodnutí zásadně právně významným v otázce prodlení žalobce s provedením díla,

Podle ustanovení § 365 obch. zák. dlužník je v prodlení, jestliže nesplní řádně a včas svůj závazek, a to až do doby poskytnutí řádného plnění nebo do doby, kdy závazek zanikne jiným způsobem. Dlužník však není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele.

Při posuzování procesní obrany žalované se odvolací soud ve svém závěru o tom, že rozpor mezi plněním smluvní povinnosti a veřejnoprávním předpisem vylučuje existenci prodlení se splněním takové povinnosti, dopustil dvojího pochybení. Jednak **nevzal v úvahu smluvní závazek žalobce (zhotovitele) zajistit stavební povolení**, který žalobce převzal v předmětné smlouvě o dílo, ale zejména, pokud nedospěl k úsudku o právní nemožnosti plnění (srov. § 352 odst. 2 obch. zák. – „*Závazek se stává nesplnitelným také v případě, kdy právní předpisy, které byly vydané po uzavření smlouvy a jejichž účinnost není časově ohraničená, dlužníkovi zakazují chování, k němuž je zavázán, nebo vyžadují úřední povolení, jež dlužníku nebylo uděleno, ačkoliv o ně řádně usiloval.*“), a jednak **vyloučil prodlení zhotovitele se splněním povinnosti provést dílo z důvodu, který shora citované ustanovení § 365 obch. zák. o prodlení dlužníka, jež má kogentní charakter** (srov. § 263 odst. 1 obch. zák.), **nezná.**

Prodlení dlužníka nastává objektivně, jestliže nesplní svůj závazek jak včas, tak řádně. Jeho prodlení nenastává jen v případě, že nemohl splnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele. **Pokud tedy plnění znemožňují jiné okolnosti, dostává se dlužník do prodlení bez ohledu na to, zda tyto okolnosti vznikly nebo nevznikly na jeho straně, zda jim mohl nebo nemohl předejít nebo je ovlivnit.**

Dospěl-li proto odvolací soud při posuzování procesní obrany žalované k závěru, že žalobce se dostal do prodlení až poté, kdy nabylo předmětné stavební povolení, k jehož zajištění se ve smlouvě o dílo zavázal, právní moci, právně pochybil a dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci byl dovolatelkou uplatněn právem.



Právní věta : *Trvá-li smluvní povinnost k plnění a nesplní-li ji dlužník řádně a včas, může jeho prodlení vyloučit pouze prodlení věřitele, a nikoli jiná okolnost.*

Celý text judikátu lze nalézt na

<http://www.epravo.cz/top/soudni-rozhodnuti/prodleni-dluznika-92116.html>
(náhled 11.8: 2013)

III.

K některým vybraným otázkám

K otázce nároku na náhradu škody při nevydání potvrzení o zaměstnání

Již za ekonomické agendy v minulém režimu bylo potvrzení o zaměstnání dokumentem, který provázel pracovníka po celý aktivní pracovní život. Jeho stěžejní význam pak nastal v momentě, kdy pracovník odcházel do starobního důchodu a byla mu vypočítávána jeho výše. Praxe ovšem po roce 1989 zaznamenala pro některé pracovníky, žádající o výměr výše starobního důchodu, velmi nepříjemné překvapení. Zatímco před rokem 1989 socialistické organizace plnily povinnost vydávat takové potvrzení a bylo bezezbytku dbáno na takovouto agendu, pak po roce 1989 se vznikem soukromých podnikatelských subjektů docházelo a stále dochází k nepříjemným překvapením žadatelů o starobní či předčasný starobní důchod na Správě sociálního zabezpečení, popř. žádá-li o jinou formu podpory. Jejich odpracovaná léta po roce 1989 v některých případech nejsou doložena právě tímto dokladem a tedy není doložen v celé šíři pracovní život žadatele. A dohledání a doložení odpracování je mnohdy velmi složité, ne-li nemožné, při dnešním tempu zániku řady podnikatelských subjektů.

Potvrzení o zaměstnání („zápočtový list“) je pro zaměstnance důležitým dokumentem s celoživotním významem. Je podkladem pro jeho nároky např. v oblasti podpory v nezaměstnanosti, dávek nemocenského pojištění nebo pro dobu tzv. započitatelné praxe. Význam potvrzení o zaměstnání ve vztahu k budoucímu zaměstnavateli je pak mj. v tom, že je v něm zachycen údaj o srážkách ze mzdy. Nový zaměstnavatel, jemuž zaměstnanec potvrzení o zaměstnání předkládá, tak získává důležitou informaci o tom, že na něho přechází povinnost srážet zaměstnanci ze mzdy stanovenou částku. **Jak plyne z nejnovějšího rozsudku Nejvyššího soudu, potencionální zaměstnavatel může dokonce vázat uzavření pracovního poměru na jeho předložení** (jedná se o rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 907/2012, ze dne 26. 3. 2013, který stanovil jeho právní názor na předmětnou záležitost. Tento soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že zaměstnavatel nemá právní povinnost sjednat se zaměstnancem pracovní poměr [podle ustanovení § 7 odst. 1 zák. práce



pracovněprávní vztahy podle zákoníku práce mohou vzniknout jen se souhlasem fyzické osoby a zaměstnavatele], může důvodně předložením potvrzení o zaměstnání podmiňovat vznik pracovního poměru. Za těchto okolností je nesplnění povinnosti vydat zaměstnanci při skončení pracovního poměru potvrzení o zaměstnání způsobilé zabránit zaměstnanci v jeho zaměstnávání a dosahování výdělku u nového zaměstnavatele, nebyl-li nový zaměstnavatel s ním ochoten bez předložení potvrzení sjednat pracovní poměr; postup zaměstnavatele, který odmítne uchazeče o zaměstnání zaměstnat v případě, že mu nepředloží potvrzení o zaměstnání, je v souladu se zákonem).

Uvedené rozhodnutí je zajímavé nejen z důvodu nároku na náhradu škody při nevydání zápočtového listu, ale také se vyjadřuje k projevu vůle zrušit pracovní poměr ve zkušební době. Konkrétně tento projev vůle nemusí být výslovně označen jako zrušení pracovního poměru ve zkušební době, postačí, pokud z jeho obsahu a okolností je patrná vůle jednatelce pracovní poměr ukončit (viz. dále).

Skutkový stav a průběh sporu

jde o věc, která byla v konečné fázi řešena dovolacím soudem a jeho rozhodnutí představuje vpředu uvedený rozsudek sp. zn. 21 Cdo 907/2012 ze dne 26. 3. 2013

V uvedeném případě se žalobce domáhal, aby mu žalovaný (žalobcův bývalý zaměstnavatel) vyplatil částku 280 000,- Kč jako ušlý výdělek s odůvodněním, že společnost X. Y. s.r.o. žalobce odmítla přijmout do zaměstnání, neboť žalobce jí nepředložil potvrzení o zaměstnání, které žalovaný žalobci přes jeho opětovné výzvy nevydal. Nesplněním této povinnosti žalovaný způsobil žalobci škodu spočívající v ušlém výdělku žalobce u společnosti X. Y. s.r.o. v celkové výši 280 000,- Kč.

Žalovaný namítal, že zaslal žalobci potvrzení o zaměstnání poštou s více než čtyř měsíčním zpožděním, protože žalobce svým chováním a jednáním znemožnil žalovanému vykonat úkony související s ukončením pracovního poměru účastníků, a že pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností X. Y. s.r.o. byla "fingovaná" a měla žalobci posloužit k podání žaloby a k získání bezdůvodného obohacení na úkor žalovaného.

Jednání ve věci probíhalo v několika fázích.

1. Městský soud v Brně jako soud nalézací žalobu zamítl co do částky 35 000,- Kč a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 245 000,- Kč. Vycházel ze zjištění, že m. j. dne 15. 3. 2003 jednatelka společnosti X. Y. s. r. o. podepsala "dodatek" k pracovní smlouvě, v němž uvedla, že **"z důvodu neprokázání ukončení předchozího zaměstnání prostřednictvím předložení zápočtového listu považuje pracovní smlouvu za neplatnou od samého počátku a z tohoto důvodu nebude se žalobcem uzavřen pracovní poměr"**.



Poté, co "dodatek" k pracovní smlouvě ze dne 15. 3. 2003 posoudil jako rozvázání pracovního poměru ve zkušební době, dospěl soud prvního stupně k závěru, **že žalovaný porušením své povinnosti vydat žalobci potvrzení o zaměstnání** stanovené v ustanovení § 60 odst. 2 zákoníku práce (tehdy platný zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, který pozbyl účinnosti 1. 1. 2007), kterou splnil až v měsíci červenci 2003, **způsobil žalobci škodu** ve výši 245 000,- Kč spočívající v ušlé mzdě, již mohl žalobce dosáhnout u společnosti X. Y. s.r.o.

2. K odvolání žalovaného Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc nalézacímu soudu vrátil k dalšímu řízení. Vytknul soudu prvního stupně, že neprovedl důkaz výsledkem jednatelek společnosti X.Y. s.r.o., neboť je třeba se zabývat tím, co bylo důvodem zrušení tohoto pracovního poměru ve zkušební době.

3. Městský soud v Brně, po doplnění dokazování, rozhodl obdobně a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 245 000,- Kč a náklady řízení. Vyjádřil se tak, že "dodatkem" k pracovní smlouvě ze dne 15. 3. 2003 došlo ke zrušení sjednaného pracovního poměru ve zkušební době podle ustanovení § 58 odst. 1 tehdejšího zákoníku práce. Uzavřel, že **jediným důvodem** tohoto zrušení pracovního poměru **bylo nepředložení potvrzení o zaměstnání** žalobcem, a že je proto **dána příčinná souvislost mezi porušením povinnosti žalovaného vydat žalobci potvrzení o zaměstnání a vznikem škody spočívající v ušlé mzdě.**

4. K odvolání žalovaného Krajský soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl. Dospěl k opačnému závěru než Městský soud v Brně a to, že "dodatek" k pracovní smlouvě ze dne 15. 3. 2003 nelze interpretovat jako zrušení pracovního poměru ve zkušební době, neboť "to ze slovního vyjádření nevyplývá". Zdůraznil, že zákoník práce nestanoví, jakým konkrétním způsobem má zaměstnavatel splnit svou povinnost vydat zaměstnanci při skončení pracovního poměru potvrzení o zaměstnání; jestliže žalobce nevyvinul "ani minimální součinnost" k předání potvrzení o zaměstnání, jehož vydání žalovaný vázal na "dořešení některých záležitostí a osobní jednání", nelze podle názoru odvolacího soudu učinit závěr o odpovědnosti žalovaného za škodu podle ustanovení § 187 odst. 1 tehdy platného zákoníku práce.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Nejvyšší soud jako soud dovolací nesouhlasil se závěrem odvolacího soudu a naopak se ztotožnil se závěrem první instance, že sdělení společnosti X.Y. s.r.o. ze dne 15. 3. 2003 umístěné pod textem pracovní smlouvy **lze interpretovat jako zrušení pracovního poměru ve zkušební době, neboť je-li projev vůle nejednoznačný, je třeba přistoupit k interpretaci vůle, přičemž projev vůle třeba vykládat tak, jak to se zřetelem k okolnostem, za kterých byl učiněn, odpovídá pravidlům slušnosti a občanského soužití.** Z obsahu posuzovaného „dodatku“ je bez pochybností zřejmé, že jím společnost X. Y. s. r. o. projevila vůli žalobce, který jí ani



dodatečně po uzavření pracovní smlouvy nepředložil potvrzení o svém předchozím zaměstnání, nadále nezaměstnávat. Zrušením pracovního poměru společností X.Y. s.r.o. ve zkušební době žalobci vznikla škoda, neboť pozbyl možnost dosahovat výdělku ve výši 70 000,- Kč měsíčně. Protože důvodem zrušení pracovního poměru mezi žalobcem a společností X.Y. s.r.o. ve zkušební době byla skutečnost, že žalobce ani dodečně po uzavření pracovní smlouvy nepředložil potvrzení o zaměstnání u žalovaného, který nesplnil svou povinnost vydat toto potvrzení žalobci při skončení pracovního poměru mezi ním a žalobcem, je mezi porušením této právní povinnosti žalovaného a vznikem škody u žalobce příčinná souvislost. Okolnost, zda žalobce žádal žalovaného o vydání potvrzení o zaměstnání a zda k jeho vydání, které žalovaný podmiňoval uskutečněním osobního jednání mezi účastníky v jeho sídle, poskytl žalovanému součinnost, není pro závěr o příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti žalovaného a vznikem škody na straně žalobce významná, **neboť povinnost zaměstnavatele vydat zaměstnanci potvrzení o zaměstnání není - jak vyplývá z výše uvedeného - vázána na žádnou součinnost zaměstnance a musí být splněna nejpozději v den skončení pracovního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem i bez žádosti zaměstnance.**

Časté chyby zaměstnavatelů ve vztahu k potvrzení o zaměstnání

Zaměstnavatelé často opomíjejí povinnost stanovenou jim zákoníkem práce v platném znění v ust. § 313 odst. 1, a to vydat potvrzení o zaměstnání při skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti a uvést v něm příslušné údaje.¹⁾

Doba pro vydání potvrzení je ohraničena okamžikem, kdy se zaměstnavatel dozví, že pracovní poměr zaměstnance končí a kdy končí, a dnem skončení pracovního poměru. Tuto povinnost musí zaměstnavatel splnit i v případě skončení pracovního poměru dohodou nebo ve zkušební době, kdy ke skončení dojde ve velmi krátkém časovém úseku. Jako poslední den vydání je den, k němuž byl pracovní poměr rozvázán. Překážkou ale může být reálná nemožnost zaměstnance potvrzení po skončení pracovněprávního vztahu získat. Je běžné, že komunikace mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nemusí následně probíhat vždy ideálně, nemluvě o situaci, kdy se zaměstnavatel následně ruší či zemře.²⁾

Jak formuluje Nejvyšší soud, nelze vydání potvrzení o zaměstnání podmiňovat součinností zaměstnance. Není možné tento dokument zdržovat ani s poukazem na odpovědnost zaměstnance za jím způsobenou a neuhrazenou škodu, ani vydání svěřených předmětů. Zkrátka jedná se o povinnost zaměstnavatele, která **není vázána na žádné podmínky.**



Další pochybení, které se v souvislosti s potvrzením o zaměstnání vyskytuje, je nesplnění náležitostí doručení tohoto dokumentu. Ustanovení § 334 současně platného zákoníku práce stanoví závazný postup **pro doručování** písemností zaměstnanci. Není pochyb, že potvrzení o zaměstnání je písemností uvedenou v odst. 1 tohoto ustanovení, tedy vztahuje se na něj postup v tomto ustanovení uvedený.

V praxi se mnozí zaměstnavatelé odvolají na tvrzení, že povinnost vydat potvrzení o zaměstnání splnili tím, že tento dokument byl připraven k osobnímu převzetí v sídle zaměstnavatele a zaměstnanec na výzvy k převzetí nereagoval. S ohledem na výše uvedené je však zákonem dán požadavek doručit potvrzení o zaměstnání nejprve

1. do vlastních rukou zaměstnance na pracovišti,
2. v jeho bytě nebo kdekoli bude zastižen,
3. prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací,
4. teprve není-li to možné, může zaměstnavatel písemnost doručit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. **Příčemž uvedené nelze považovat za alternativy nýbrž za chronologický postup, kdy teprve nemožnost předcházejícího opravňuje k použití následujícího.**

Potvrzení u dohody o provedení práce

V současné době zákon nerozlišuje povinnost vydat potvrzení o zaměstnání při skončení pracovního poměru a dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, což je předmětem mnoha diskuzí zejm. v případě dohod o provedení práce. Ty jsou sjednány často jen pro jednorázové úkoly, přičemž povinnost vydat potvrzení je stanovena na okamžik dokončení tohoto úkolu. V případě dohod o provedení práce navíc zpravidla odpadá význam zápočtového listu co do nároků v oblasti sociálního zabezpečení, neboť účast na něm vzniká až při výdělku nad 10 000,- Kč, což u dohod o provedení práce není obvyklé. Je třeba říct, že tato povinnost vydat zápočtový list u dohody o provedení práce byla zakotvena nově od 1. 1. 2012.

Jak bylo nastíněno v úvodu, zápočtový list má význam též ve vztahu ke srážkám ze mzdy (odměny), jelikož dle ust. § 313 odst. 1 písm. e) zákoníku práce v platném znění musí obsahovat údaj o tom, zda jsou srážky prováděny a související údaje. Odměna z dohody o provedení práce je však příjmem, ze kterého lze srážet v praxi jen zcela výjimečně podle ustanovení § 145 odst. 2 písm. a) ZP (tedy například na základě dohody o srážkách uzavřené dle ustanovení § 327 tohoto právního předpisu k úhradě dluhu zaměstnance vůči zaměstnavateli). Nicméně ve vztahu k výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy v ustanovení § 299 odst. 1 občanského soudního řádu v platném znění nenajdeme oporu, neboť mezi příjmy, které je pro výkon rozhodnutí či exekuce možno postihnout, odměnu z dohody o



provedení práce nenajdeme. Srážkám podrobuje občanský soudní řád jen odměnu z dohody o pracovní činnosti.

V souvislosti s tímto zákonným požadavkem se objevují názory, že se jedná o zbytečnou administrativní zátěž pro zaměstnavatele a že je tedy potvrzení o zaměstnání v případě dohod o provedení práce zbytečností. Nelze než uvést, že současná zákonná úprava tuto povinnost stanoví a její neplnění tedy může být sankcionováno. Případná změna zákona v tomto směru je navrhována, ale zda se uskuteční, není jasné.

Závěr

Vydání zápočtového listu je povinností, kterou musí zaměstnavatel splnit nejpozději v den skončení pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, přičemž nestačí, aby byl tento dokument uložen v sídle společnosti, ale musí být zaměstnanci doručen do vlastních rukou.

Nevydáním potvrzení o zaměstnání se tak zaměstnavatel dopouští nejen porušení zákoníku práce a tedy čelí možné sankci ze strany inspekce práce, ale vystavuje se také možnosti povinnosti k náhradě škody z důvodu ušlého výdělku bývalého zaměstnance u potenciálního zaměstnavatele.

1)

- a) údaje o zaměstnání, zda se jednalo o pracovní poměr, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti a o době jejich trvání,
- b) druh konaných prací,
- c) dosaženou kvalifikaci,
- d) odpracovanou dobu a další skutečnosti rozhodné pro dosažení nejvýše přípustné expoziční doby,
- e) zda ze zaměstnancovy mzdy jsou prováděny srážky, v čí prospěch, jak vysoká je pohledávka, pro kterou mají být srážky dále prováděny, jaká je výše dosud provedených srážek a jaké je pořadí pohledávky,
- f) údaje o započitatelné době zaměstnání v I. a II. pracovní kategorii za dobu před 1. lednem 1993 pro účely důchodového pojištění.

2)

V případě smrti zaměstnavatele stanoví § 342 odst. 2 zákoníku práce v platném znění možnost obrátit se s žádostí o vydání potvrzení o zaměstnání na krajskou pobočku Úřadu práce.



Podklady k této otázce lze nalézt na
<http://www.epravo.cz/top/clanky/narok-na-nahradu-skody-pri-nevydani-potvrzeni-o-zamestnani-a-otazky-kolem-nej-92062.html> (náhled 11.8. 2013)

IV.

Články a názory

1) Akceptace plné moci při uplatnění opatření proti nečinnosti

V praxi se vyskytují odlišné situace, kdy správní orgány posuzují účinky udělené plné moci v průběhu správního řízení. Jedním z těchto případů může být situace, kdy je uplatněno opatření proti nečinnosti zmocněncem v ještě pravomocně neskončeném správním řízení.

Vedle zákonného zastoupení a procesního opatrovnictví, je **plná moc** další formou zastoupení ve správním řízení. Účastník si může zvolit zmocněnce, což znamená, že **jde** na rozdíl od zákonného zastoupení a procesního opatrovnictví **o nepovinnou formu zastoupení a záleží na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc**. Obecně se vychází z toho, že plná moc je soukromoprávním, tedy občanskoprávním, vztahem mezi zmocněncem a zmocnitelem ve smyslu § 31 a následujících občanského zákoníku. **V téže věci může mít účastník řízení současně pouze jednoho zmocněnce.**

V ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu jsou upraveny jednotlivé možné varianty procesní plné moci k zastupování, a to z hlediska rozsahu, v jakém plná moc opravňuje zmocněnce, aby za zmocnitele ve správním řízení jednal. Plná moc může být udělena podle tohoto ustanovení **k jednomu určitému úkonu** (např. k podání žádosti nebo odvolání), **ke skupině úkonů** (např. úkony při ústním jednání, včetně oprávnění podat námitky proti protokolu z ústního jednání) nebo **pro určitou část řízení** (např. řízení na prvním stupni nebo odvolací řízení) nebo také **pro celé správní řízení** (tzn. řízení na prvním i druhém stupni, které tvoří jeden celek). Plnou moc udělenou pro celé správní řízení však **nelze použít pro případné přezkumné řízení či obnovu řízení. Pro tato řízení by již musela být udělena plná moc nová, neboť právní mocí rozhodnutí řízení končí a přezkumné řízení a řízení o obnově (obnovené řízení) jsou samostatnými řízeními.** Správní řád pro písemnou plnou moc udělovanou účastníkem řízení zmocněnci **nevyžaduje úřední ověření podpisu**, některé zvláštní zákony tuto podmínku předpokládat mohou. I tyto případy, tedy případy, kdy zákonná úprava vyžaduje ve správním řízení úředně ověřenou plnou moc, jsou spíš výjimečné.



Správní řád předpokládá v ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) možnost, aby byla plná moc udělena pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez časového omezení v budoucnu – zde se pak jedná o tzv. **generální plnou moc**. **Podpis zmocnitele** na takové plné moci **musí být úředně ověřen**. Pokud na této plné moci nebude podpis úředně ověřen, hledí se na ni jako na neplatnou generální plnou moc. Generální plnou moc, která není opatřena úředně ověřeným podpisem lze však považovat za plnou moc udělenou pro celé řízení ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, pokud bude mít zákonem předepsané náležitosti, tedy zejména pokud bude dostatečně určitá, aby z jejího obsahu bylo patrné, pro jaké řízení má být užitá.

Specifickým případem vedle těchto plných mocí je **určení zmocněnce pro doručování** (viz ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu), kdy se také vyžaduje úředně ověřený podpis. V tomto případě však **nejde o zastoupení, ale pouze o zmocnění k přebírání písemností za adresáta, nejde o plnou moc podle § 33 správního řádu**.

Pokud správní orgán nečiní úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě danému úkonu přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o **ochraně před nečinností** (ustanovení § 80 správního řádu). Ochrana před nečinností správních orgánů lze použít jak v řízení na prvním stupni, tak v řízení odvolacím, nebo v souvislosti s mimořádnými opravnými prostředky, ale také při postupech podle části čtvrté, páté a šesté správního řádu. Ochrana před nečinností správního orgánu se poskytuje buď z moci úřední, nebo na základě žádosti účastníka řízení, přičemž k přijetí opatření k ochraně před nečinností je vždy příslušný nadřízený správní orgán (srov. ustanovení § 178 správního řádu).

Správní řád rozlišuje několik možných procesních situací, v nichž má nadřízený správní orgán proti nečinnosti podřízeného správního orgánu zasáhnout. První z těchto situací je případ, kdy správní orgán nevydá „rozhodnutí ve věci“ v zákonné lhůtě. Ochrana proti nečinnosti nelze uplatnit v těch případech, kdy správní orgány rozhodují formou usnesení, které povahu rozhodnutí ve věci, tedy o předmětu řízení, nemá. Povahu rozhodnutí ve věci by mohla mít jen ta usnesení, jimiž se řízení před správním orgánem končí (srov. ustanovení § 43 a § 66 správního řádu).

Opatření proti nečinnosti nadřízený správní orgán učiní v situaci, kdy nedojde k vydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, nebo jedná-li se o řízení z moci úřední, tak nedojde v zákonem stanovené lhůtě k jeho zahájení. **Opatření proti nečinnosti je tedy pouze procesním úkonem** (jedním z procesních úkonů, které se účastníkovi správního řízení nabízí), **nejedná se však o samostatné správní řízení** („klasické“ řízení o žádosti).



Řízení o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podané podle § 80 odst. 3 správního řádu je třeba vnímat nikoli jako samostatné správní řízení o žádosti, ke kterému musí být doložena zvláštní plná moc. Na toto řízení je třeba nahlížet jako na procesní prostředek ochrany účastníka správního řízení, a proto písemnou plnou moc udělenou pro celé řízení dle ustanovení § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu doloženou k nepravomocnému řízení lze použít i pro toto řízení dle ustanovení § 80 správního řádu. **Pokud nebylo rozhodnutí vydáno v zákonem stanovené lhůtě, není rozhodnutí v právní moci, a tudíž řízení, pro které byla plná moc udělena, není pravomocně skončeno, a proto účinky plné moci ještě trvají.**

Celý text článku lze nalézt na

<http://www.epravo.cz/top/clanky/akceptace-plne-moci-pri-uplatneni-opatreni-proti-necinnosti-92136.html> (náhled 28.8. 2013)

2) Právo na tlumočníka v přestupkovém řízení

Uložení blokové pokuty cizinci **bez tlumočníka** může být nezákonné !!!

Podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Tato právní úprava však naráží jak na řadu otázek při praktickém uplatnění této zásady, tak na částečnou nesrovnalost s čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (... *Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: ... mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.*), která má s ohledem na čl. 10 Ústavy České republiky (*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.*) v případě rozporu se zákonem aplikační přednost. V přestupkové praxi se můžeme setkat s řadou rozhodnutí a jiných úkonů správních orgánů, které jsou v rozporu s touto zárukou základních práv podezřelého, za jejíž realizaci odpovídá stát, resp. orgány státu (policejní orgány, správní orgány apod.).

Příkladem uveďme situaci, kdy řidič motorového vozidla - cizinec, nehovořící českým jazykem, překročí na území České republiky nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 15 km za hodinu, čímž poruší svou povinnost dle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*) a naplní tak skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Rychlost vozidla je řádně zjištěna měřením policie a vozidlo je následně policií zastaveno. Řidič ve snaze předejít větším komplikacím podepíše automaticky pokutový blok, zaplatí na místě

Asociace občanských poraden, o.s.
Sabinova 287/3, 130 00 Praha 3
IČO 65998642
Tel: 284 019 220
Email: aop@obcanskeporadny.cz
www.obcanskeporadny.cz



požadovanou částku, aniž by si byl dostatečně vědom, za co přesně platí, převezme tzv. díl „B“ bloku a pokračuje v jízdě.

Tento zdánlivě zákonný postup **má však několik zcela zásadních nedostatků.**

Za prvé je nutno podotknout, že takový postup je v rozporu s kogentní úpravou § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990Sb., o přestupcích (*Přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu [§ 13 odst. 2] zaplatit.*), protože nebyly splněny podmínky pro vyřízení věci v blokovém řízení. Zejména vzhledem k cizí státní příslušnosti řidiče, který neovládá český jazyk, **nelze mít za prokázané, že tento porozuměl dostatečně skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu**, s čímž souvisí také **důvodná pochybnost o tom, zda byl řidič vozidla schopen se řádně hájit a porozuměl tomu, za co konkrétně zaplatil blokovou pokutu a jaké právní následky s tímto postupem souvisejí.** Vzhledem k uvedenému pak vzniká také pochybnost o tom, zda byl spolehlivě zjištěn skutkový stav a ochota přestupce blokovou pokutu zaplatit a nést následky takového postupu, což jsou taxativně stanovené zákonné podmínky blokového řízení uvedené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích.

Takto vydané rozhodnutí v blokovém řízení je tedy v rozporu se zákonem (konkrétně v rozporu s § 84 odst. 1 zákona o přestupcích) a v případě tzv. přezkumného řízení by mělo být takové rozhodnutí v souladu s § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (*Rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.*) zrušeno a věc vrácena k dalšímu opatření příslušnému orgánu. Uplynula-li však lhůta 1 roku od porušení zákona rychlou jízdou, nelze již takové jednání jako přestupek projednat a řízení by mělo být zastaveno, zaplacená bloková pokuta vrácena zpět řidiči vozidla a trestné body řidiči smazány. Rovněž **nelze akceptovat argumentaci, že právo na tlumočníka přísluší pouze tomu, kdo prohlásí, že neovládá jazyk jednání**, případně, že tlumočníka si musí podezřelý z přestupku obstarat na vlastní náklady.

Je-li totiž z povahy věci zřejmé, že podezřelý příslušný jazyk neovládá (tato podmínka je bezesporu naplněna v případě, kdy policisté z dokladů řidiče zjistí jeho cizí státní příslušnost a tato osoba s nimi nekomunikuje v českém, případně slovenském jazyce), nelze realizaci práva na tlumočníka ponechat na tom, kdo tlumočníka potřebuje, což jednak odporuje přednostní úpravě tohoto práva v Evropské úmluvě, a zároveň by byl takový postup v rozporu se smyslem této zásady.

Rovněž Ministerstvo vnitra České republiky ve svém Závěru č. 56 Poradního sboru ke správnímu řádu ze dne 14. 5. 2007 uvádí, že příslušný správní orgán je povinen v případech,



kdy má být realizováno ústavní právo na pomoc tlumočníka, **zajistit tlumočníka sám, a to na vlastní náklady.**

Výše uvedené však nic nemění na skutečnosti, že pro rozhodnutí v blokovém řízení musí být splněny zákonné podmínky stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. A ty nemohou být splněny v případě, kdy podezřelý z přestupku neovládá jazyk, jímž se vede jednání, nemá-li přiděleného tlumočníka, bez ohledu na to, zda tuto skutečnost prohlásil či zda si tlumočníka neobstaral na své náklady. Důkazní břemeno ohledně skutečnosti, zda cizinec podezřelý z přestupku řádně a dostatečně rozuměl postupu a obsahu blokového řízení, dle názoru autora tohoto článku nese správní orgán.

Závěrem lze v zásadě shrnout, že cizinci, který neovládá příslušný jazyk, nelze bez tlumočníka uložit blokovou pokutu, a to ani v případě, kdy sám bez dalšího podepíše blok a zaplatí pokutu na místě. Správní orgán je povinen zajistit cizinci tlumočníka z úřední povinnosti a nemůže tuto povinnost přenášet automaticky na cizince.

Celý text článku lze nalézt na

<http://www.epravo.cz/top/clanky/pravo-na-tlumocnika-v-prestupkovem-rozeni-91681.html> (náhled 28.8.2013)

V.

Nové právní předpisy

V monitorovaném období od 1.8. 2013 do 30.8. 2013 bylo vydáno celkem 50 předpisů, z toho 3 sdělení ministerstev a jiných oprávněných orgánů, 0 sdělení Úřadů, 0 sdělení Státní volební komise, 5 nařízení vlády, 19 vyhlášek, 17 zákonů, 0 úplné znění zákona, 3 nálezy Ústavního soudu, 1 sdělení Ústavního soudu, 0 ústavní zákon, 0 usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, 0 Rozhodnutí vlády České republiky, 2 Rozhodnutí prezidenta republiky a 0 Rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky.

Za monitorované období byly schváleny a publikovány ve Sbírce zákonů m. j. některé předpisy, které se mohou úzce dotýkat činnosti OP a doporučuji je tedy zaznamenat a doplnit jimi vedený archiv potřebných právních předpisů jednak pro operativní poskytování poradenských služeb a jednak pro informaci.

- **Zákon č 257/2013 Sb**, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o katastru nemovitostí - **počátek účinnosti od 01.01.2014**



ASOCIACE OBČANSKÝCH PORADEN

- **Zákon č. 256/2013 Sb.** o katastru nemovitostí (katastrální zákon) - počátek účinnosti od 01.01.2014

- **Zákon č. 239/2013 Sb.**, kterým se mění zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony - tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2015, s výjimkou ustanovení čl. I bodu 12, pokud jde o § 5 odst. 7, které nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2014.

- **Zákon č. 233/2013 Sb.**, kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů

- **Vyhláška č. 225/2013 Sb.**, kterou se stanoví vzory formulářů a jazyky členských států Evropské unie používané v přeshraničních případech poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů - *pro informaci zjm. těm poradcům, které se zabývají problematikou obětí trestných činů*

Zpracoval : JUDr. Karel J a r e š

Dne 1. srpna 2013

Asociace občanských poraden, o.s.
Sabinova 287/3, 130 00 Praha 3
IČO 65998642
Tel: 284 019 220
Email: aop@obcanskeporadny.cz
www.obcanskeporadny.cz